

Καύση των νεκρών και ανθρωπινή ελευθερία

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Με αφορμή την ψήφιση του νέου νόμου, ο οποίος επιτρέπει την καύση – αποτέφρωση των νεκρών σωμάτων, κατ’ επιθυμίαν του ίδιου του θανόντος ή των στενών συγγενών του α’ ή β’ βαθμού, η Ιερά Σύνοδος εξέδωσε Εγκύκλιον, στην οποία λέγει ότι η αποτέφρωση δεν είναι σύμφωνη με την πράξη Της και την παράδοσή Της, για θεολογικούς, κανονικούς και ανθρωπολογικούς λόγους. Διατυπώνει την διδασκαλία Της, ως προς το ανθρώπινο σώμα, και τονίζει τον απαραίτητο σεβασμό στις θρησκευτικές πεποιθήσεις του ιδίου του θανόντος και την ανάγκη διακριβώσεως της βουλήσεώς του, διαφωνούσα ουσιαστικά με την παρεχόμενη δυνατότητα στο οικογενειακό περιβάλλον να αποφαινεται περί της καύσεως του νεκρού συγγενούς των, όταν εκείνος δεν είχε την πρόνοια, όσο ζούσε, να επιλέξει. Δηλώνει, τέλος, ότι η επιλογή της καύσεως συνιστά έκφραση της αυτονομήσεως του ανθρώπου και αναφέρει τις κανονικές επιπτώσεις μίας τέτοιας επιλογής, της καύσεως, δηλαδή, του νεκρού σώματος.

Πηγή: wikicommons

Μερικοί ωμίλησαν και έγραψαν περί «σάλου», τον οποίον δημιούργησε η Εγκύκλιος, και βέβαια, δεν είναι ακριβής η «διαπίστωση». Πρόβλημα ή σάλος, ίσως, να δημιουργηθεί, όταν θα αρχίσει να εφαρμόζεται στην Πατρίδα μας ο νέος τρόπος διαχειρίσεως του νεκρού, διά της παραδόσεώς του στην καταστροφική βιαιότητα της πυράς, οπότε και θα εφαρμοσθεί και η Συνοδική Εγκύκλιος.

Τότε, ενδεχομένως, θα σπεύσουν κάποιοι να δημιουργήσουν πρόβλημα και να προβάλουν δι' όλων των μέσων το περιστατικό, ώστε να παρουσιασθεί για άλλη μία φορά η Εκκλησία, ως απηρχαιωμένη καί αντιδραστική και άπονη, έναντι του ανθρώπου. Θα υπερασπισθούν, μετά της συνήθους μανίας, το «ατομικό δικαίωμα», αλλ' ουδόλως ή πολύ λίγο, για να μή φανούν και άδικοι η αντιδημοκρατικοί, θα παραδεχθούν ότι η Εκκλησία δεν είναι αντιδραστική και άπονη τιμωρός, αλλ' έχει υποχρέωση να υπερασπίζεται τον άνθρωπο και την αλήθεια και να οριοθετεί για τα μέλη Της την πίστη και το ήθος.

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται η Εκκλησία, και μάλιστα, το σώμα του ανθρώπου, όταν διαφωνεί με την αποτέφρωση. Το θεόπλαστο σώμα θεωρεί ως ιερό Ναό του κατοικούντος εν αυτώ Αγίου Πνεύματος (Α' Κορ. στ' 19). Και η ίδια η φύση την δικαιώνει, όταν και αυτή ακόμη αρνείται την ολοσχερή διάλυση του ανθρωπίνου σώματος, σε αντίθεση με το κρεματόριο, που αποτεφρώνει, και το τριβείο, το οποίο, στην συνέχεια, βιαίως κονιορτοποιεί τα όσα.

Τον άνθρωπο και την ελευθερία του υπερασπίζεται η Εκκλησία, όταν διαφωνεί με το δικαίωμα που δίδει ο νόμος σε συγγενείς, να αποφασίζουν την καύση, όχι για τον εαυτό τους, αλλά για άλλον! Και έχω στην Μητρόπολή μου παράδειγμα, που συγγενείς θανόντος ορθοδόξου χριστιανού του στέρησαν τήν νεκρώσιμη εκκλησιαστική ακολουθία, επειδή οι ίδιοι ήσαν αιρετικοί!!! εν γνώσει τους, μάλιστα, ότι ο θανών ήθελε εκκλησιαστική κηδεία, και παρά το γεγονός, ότι προθυμοποιηθήκαμε να αναλάβουμε εμείς όλες τις διαδικασίες. Ποιος υπερασπίζεται, σε τέτοιες περιπτώσεις, το «ατομικό δικαίωμα» του ανθρώπου;

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται η Εκκλησία, όταν καταγγέλλει, ευπρεπώς πάντοτε, την σύγχρονη απάνθρωπη συμπεριφορά, που, ενώ ψάχνει να βρει τόπους για την υγειονομική ταφή των σκουπιδιών, ταυτόχρονα, καίει τον άνθρωπο, όπως καίμε τα σκουπίδια.

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται η Εκκλησία, και τον σέβεται και τον τιμά, όταν προσευχομένη τον παραλαμβάνει νεκρό εκ του οίκου του και τον μεταφέρει λιτανευτικά στην Εκκλησία, με ιερείς φορεμένους άμφια, με ιερά εξαπτέρυγα και θυμιατά, και πάλιν εκείθεν έως του τάφου, όπως ακριβώς λιτανεύει τις ιερές εικόνες και τα λείψανα των Αγίων.

Τον άνθρωπο υπερασπίζεται και τιμά η Εκκλησία, όταν στον τάφο του τοποθετεί σταυρό (το τρόπαιο της αγάπης, αλλά και την πηγή της χαράς και της αναστάσεως των νεκρών και της άληκτης ζωής) και του ανάβει καντήλι, όπως ενώπιον των ιερών εικόνων. Και αυτό το μνήμα διατηρεί την μνήμη όχι μόνον του νεκρού (όσοι έχουν πείρα γνωρίζουν το μέγεθος αυτής της παρηγορίας), αλλά και του θανάτου την μνήμη, που είναι εξαιρετικά ωφέλιμη για όλους μας.

[Συνεχίζεται]